

GERED.

D'orkaan steek' op, de nacht zij zwart,
 Het schip in 't schuim bedolven:
 Ziet op! uw Heiland is nabij!
 Hij komt, Hij komt! reeds wandelt Hij
 Langs d'opgeruide golven:
 Door 't woest geklots weerklinkt Zijn stem,
 En zee en storm gehoorzaamt Hem!

Uit Gezang 240.

Bij mooi weer was hij uitgezeild, en „moeder" had hem nagekeken met Steven, die al gauw zijn eerste reisje hoopte te doen. De groote Steven had gezwaaid met den zuidwester; het geoefend oog van den visscher had vrouw en zoon nog duidelijk gezien, toen de twee van den wal op de steeds kleiner wordende schuit niets meer konden onderscheiden.

De schuit had gewiegd en gedanst, en het zeil boven den romp had een lichte plek geleken, die scherp afstak tegen den hemel, en lang hadden ze die vlek kunnen volgen.

En zoo waren ze eindelijk naar de hut teruggekeerd, „in hoop op zegen."

Het stond nu weer aan hem, dat „wisslend plekje" te zoeken, waar de visch samenschuult. De Génestet heeft het wél gezegd: „Dat is geen kinderwerk. Hoe naarstig moet getij en wind berekend! luk en zeemanskunst zich paren." Zoo iemand spreken kan van *den strijd* om het bestaan, dan zeker de visscher, die al worstelend met baren en winden zijn nooddrift moet zoeken. Wat is zoo'n pink, die zee bouwen moet? Eén golf kan tien van die notendoppen vol slaan. Wij spreken in onzen tijd van sociale vraagstukken vaak over de risico van den arbeid. Denken wij dan allereerst aan onze visschers, aan onze „arme" visschers, arm in meer dan één zin?

Maar ge hebt gelijk. Door zee en zeevaart zijn we geworden, wat we zijn, en bovenal, zijn we geweest, wat we waren. In onzen bloeitijd waren we thuis op de golven en — Potgieter heeft het zoo eenig gezegd — „de Hollandsche handel had den moed de boeien te verbreken, hem door den beheerscher der beide Indiën aangelegd, stouter nog, de ongenade van 's aardrijks uithoeken te braveeren, om een doortocht te vinden, door natuur ontzegd."

Doch, waartoe opgesomd, wat we aan de zee te danken hebben! We zouden kolommen noodig hebben om den moed, den durf, den ondernemingsgeest der krachtige vaders te beschrijven: ons volk in z'n typische verschillen met andere volken is geboren op de onrustige golven, en z'n wiegelied was de zang van zee en van wind. En groeide het niet op z'n stevigst, toen de doffe donder der kartouwen als een sombere bas zich mengen kwam in dat zangerige zeelied?

Neen, we vergeten onze plaat niet.

Bewonder uw zee: noem haar den blanken spiegel, die den hemel weerkaatst; een sneeuwen vlakke, als het stormschuim haar dekt; de goudmijn van uw land, als ge uw historie leest; een zegen, die uw volkskarakter belijnde en richtte — het is wél — noem haar *ook* het groote kerkhof, dat niet te verzadigen is. Ze heeft haar graven, al dekt zij ze met vriendelijk rimpelende golfjes toe. En onze visschersvrouwen kunnen haar zoo onuitsprekelijk angstig aanzien.

Nederland en de zee — de historie heeft ze vereenigd op meer dan één wijze, maar wat heeft dat een menschenlevens gekost!

En nog neemt de zee haar al te zware schatting. En nog dreigt ze en opent ze haar onzichtbare graven, voor vaders en voor zonen.

En daarom kunnen vrouwen en moeders haar zoo onuitsprekelijk angstig aanzien.

Wat is er toch gebeurd met Steven? Hij wordt gered,

te elfder ure. Kloeke menschenredders dragen hem in de boot. Zijn schip is gestrand; dat is hij kwijt. Maar het voornaamste behield hij: zijn leven.

Wat is er toch gebeurd?

We hebben hem zien uitzeilen, zoo rustig... Tegen den avond was de wind al opgestoken, en de wolken van den westerhemel hadden zich samengepakt. Het was of er een reus was ontwaakt, die de golven als legers voor zich uitjoeg en die alles dreigde te verpletteren, te splijten, te scheuren, wat hij op zijn weg zou vinden.

Het regende met lange stralen, en de hagel priemde door de lucht en kletterde op het dek van bevende schuitjes.

Dansende dopjes, die verschenen en verdwenen, beurte- lings onder en boven water...

De stormreus had gegild en gebruld over de legerscharen der golven, en sneeuwwolken had hij gejaagd naar de kust. Het gehuil van den wind had geklonken als een langgerekt geklaag van een menschenziel, die den dood vreest.

Dát was er gebeurd.

Steven wist nu wat dat zeggen wilde: alleen in den nacht en bij noodweer.

En, daar dragen ze hem nu in de reddingboot.

De groote stevige visscherman met vuisten van koper en met een moed voor zes, is een klein kind gelijk, dat onbewust door vriendelijke armen wordt opgenomen en weggedragen en neergevlid.

Wat zijn wij menschen toch nietig bij de geweldige krachten der natuur. Wij vinden uit en ontdekken, speuren de wetten der schepping op, formeeren werktuig na werktuig, machine na machine, doorsnijden de oceanen, zijn bezig om ook luchtzeilen te maken, leggen de draden van allerlei kracht in onze hand, bevelen en seinen, lachen om afstanden, en toch zijn we lichter dan de ijdelheid. Het kleinste wondje kan het begin van ons einde worden en bagatellen blijken vaak oorzaak van den dood.

En wat zouden we dan tegen de krachten der natuur, als deze ontketend worden, zoo de Schepper dezer krachten ons niet bewaart!

De draad des levens rust in de hand des Heeren en geen macht zal hem breken zonder Zijn wil, maar ook, wie zal hem vasthouden, zoo God hem afsnijdt?

Ze dragen hem in de boot.

Vraag hem nu niet, wat er gebeurd is, wat hij doorleefd heeft.

Hij zal u niet antwoorden.

De doorgestane angst heeft zijn gedachten verward.

Het verlies van het schip verbijstert hem niet op dit oogenblik; wél het wonder, dat hij gered is uit de kaken van den dood.

Laat hem in de rust tot zichzelf komen.

De edele koene redders zullen hem naar huis brengen.

Tranen van dankbaarheid zullen daar vloeien, en men zal denken aan Hem, Die van het verderf het leven wil verschoonen, en Die in den nood de Redder is geweest.

D'orkaan steek' op, de nacht zij zwart... geen storm zoo hevig en geen zee zoo woest, of de stem van Hem, door Wien alle dingen gemaakt zijn, kan ze doen zwijgen.

't Moet alles naar Zijn wetten hooren.

Ook op de levenszee, als wij dobberen in onze notendopjes, „alleen in den nacht en bij noodweer."

„Heere behoed ons, wij vergaan!"

„Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee, en er werd groote stilte."

En ook, als onze hulkjes splijten moeten en breken... Zoo Hij met ons is, zal het slotwoord onzer historie kunnen luiden:

„En alzoo is het geschied, dat zij allen behouden aan land gekomen zijn."

A. L. v. H.

